

**COMMISSIE VAN BEROEP VOOR HET CHRISTELIJK VOORTGEZET ONDERWIJS
EN HOGER BEROEPSONDERWIJS**

UITSPRAAK

CvB.VO/HBO 2013.111 U.2013.11

16 september 2013

op het beroep van

B. (appellant)

gemachtigde: mr. G. Ham

tegen een besluit van

de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs * te ***** (verweerster).

gemachtigde: mr. W. Lindeboom

1. Het procesverloop

1.1 Bij schrijven gedateerd april 2013 heeft J., voorzitter van het College van Bestuur van verweerster, appellant medegedeeld, dat zijn tijdelijke uitbreiding per 1 augustus 2013 wordt beëindigd.

1.2 Tegen dit besluit heeft de gemachtigde van appellant bij schrijven gedateerd 31 mei 2013 beroep ingesteld bij de Commissie, op het adres Postbus 907, 2270 AX Voorburg. Op 13 juni 2013 werd het beroepschrift als onbestelbaar retour ontvangen. Bij schrijven van 13 juni 2013 heeft de gemachtigde van appellant het beroepschrift van 31 mei 2013 nogmaals aan de Commissie toegezonden en nu naar het juiste adres.

Bij schrijven van 1 juli 2013 is het beroep aangevuld.

1.3 Verweerster heeft bij schrijven van haar gemachtigde van 22 juli 2013 een verweerschrift met bijlagen bij de Commissie ingediend.

1.4 Appellant heeft bij schrijven van zijn gemachtigde van 11 september 2013 een reactie op het verweerschrift ingediend.

1.5 De gemachtigde van verweerster heeft bij schrijven van 13 september 2013 nadere stukken ingediend.

1.6 De Commissie heeft de zaak op 16 september 2013 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Partijen hebben ter zitting hun standpunten nader toegelicht, appellant in persoon en vergezeld van zijn echtgenote, en verweerster bij monde van zijn gemachtigde, alsmede de heer T. , beleidsmedewerker P&O en de heer F. , hoofd PSA.

2. De toepasselijke voorschriften

Artikel 8.a.2, lid 4 en lid 6, van de toepasselijke CAO-VO 2011-2012 (hierna te noemen: de CAO) bepalen het volgende:

“4. Een dienstverband voor bepaalde tijd kan voorts worden overeengekomen:

- a. bij vervanging van een tijdelijk afwezige werknemer telkens voor ten hoogste één jaar,
- b. als voorziening in een tijdelijke vacature voor ten hoogste één jaar,
- c. indien de werknemer uitsluitend belast is met werkzaamheden in het kader van contractactiviteiten, of uitsluitend een dergelijke werknemer vervangt, een en ander voor ten hoogste drie jaar,
- d. indien de werknemer uitsluitend is belast met werkzaamheden in het kader van projecten waarvoor additionele gelden ter beschikking zijn gesteld, of uitsluitend een dergelijke werknemer vervangt, een en ander voor ten hoogste drie jaar.
- e. indien een werknemer reeds een pensioenuitkering geniet telkens voor de duur van maximaal één schooljaar.”

“6. De totale duur van elkaar opvolgende dienstverbanden voor bepaalde tijd genoemd in de leden 1, 3 en 4 a tot en met d bedraagt, ongeacht het aantal dienstverbanden, ten hoogste drie jaar. Wordt het dienstverband nadien voortgezet, dan geschiedt dit voor onbepaalde tijd. Twee dienstverbanden met een onderbreking van 3 maanden of minder worden als opeenvolgend beschouwd.”

Ingevolge artikel 9.a.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de CAO geschiedt het beëindigen van een dienstverband voor onbepaalde tijd door opzegging.

Artikel 9.a.2. van de CAO bepaalt het volgende:

“ Indien en voor zover de werkzaamheden niet langer aan de werknemer worden opgedragen, vervalt van rechtswege het gedeelte van de betrekkingssomvang dat bestaat uit:

1. uren boven de normbetrekking,
2. tijdelijke uitbreiding van de omvang van de betrekking in verband met vervanging,
3. tijdelijke uitbreiding van de omvang van de betrekking in verband met een tijdelijke voorziening in een vacature voor ten hoogste één jaar,
4. tijdelijke uitbreiding van de betrekkingssomvang in verband met een project waarvoor door de werkgever of minister gedurende drie of minder schooljaren formatie beschikbaar is gesteld uit additionele middelen,
5. tijdelijke uitbreiding van de betrekkingssomvang in verband met contractactiviteiten die gedurende drie of minder schooljaren is toegekend aan de werknemer dan wel als gevolg van toekenning van die werkzaamheden aan een andere werknemer.”

Artikel 9.a.8 van de CAO luidt als volgt:

“1. Het voornemen tot een besluit tot:

- a. ontslag als bedoeld in artikel 9.a.5 onder 1, 2 en 9,
 - b. schorsing als bedoeld in artikel 9.a.6 lid 2,
 - c. een disciplinaire maatregel als bedoeld in artikel 9.a.7 lid 1,
wordt per aangetekend schrijven aan de werknemer kennis gebracht, die in de gelegenheid wordt gesteld om binnen drie weken na verzending van het voornemen zijn zienswijze mondeling dan wel schriftelijk kenbaar te maken. De werknemer kan zich bij zijn verweer laten bijstaan door \ een raadsman.
2. Van een mondeling verstrekte zienswijze wordt een verslag gemaakt dat vervolgens ter beoordeling aan de werknemer wordt voorgelegd, die onverwijld schriftelijk en gemotiveerd

mededeelt of hij al dan niet met het verslag kan instemmen.

3. De werknemer wordt van het definitieve besluit zo spoedig mogelijk na het verweer per aangetekend schrijven in kennis gesteld.”

3. De feiten

Appellant is sedert 1 augustus 2009 in dienst bij verweerster. Er is sprake van een benoeming van appellant voor bepaalde tijd van 1 augustus 2009 tot 1 augustus 2010 met een wtf van 1,0000 en vervolgens van wederom een benoeming voor bepaalde tijd met dezelfde omvang van 1 augustus 2010 tot en met 31 juli 2011. Aansluitend heeft appellant een dienstverband voor onbepaalde tijd voor een wtf van 0,5000 gekregen. Daarnaast is dit dienstverband volgens de verschillende aanhangsels bij de akte van benoeming tijdelijk uitgebreid voor de periode van 1 augustus 2011 tot en met 8 januari 2012 voor een wtf van 0,5000, met als grond eveneens reguliere formatie, en voor de periode van 9 januari 2012 tot en met 31 juli 2012 voor een wtf van in totaal 0,560, met als grond deels vervanging (wtf 0,1200 en 0,1600) en deels reguliere formatie (wtf 0,2800) blijkens het aanhangsel bij de akte van benoeming en de toelichting van verweerster ter zitting, en laatstelijk voor de periode 1 augustus 2012 tot en met 31 juli 2013 voor een wtf van 0,4850 en met als grond tijdelijke uitbreiding.

Appellant was in de periode van 1 augustus 2009 tot en met 31 juli 2012 werkzaam op de locatie Raai. Het schooljaar 2012-2013 was hij werkzaam op de locatie Burgum. Vanaf 1 augustus 2013 is appellant (voor 0,5 fte) werkzaam op de locatie Raai.

Het bestreden besluit gedateerd april 2013 is op 24 april 2013 aan appellant overhandigd.

4. Standpunten van partijen

4.1 Het standpunt van appellant, komt – samengevat - op het volgende neer.

4.1.1 Ten aanzien van de ontvankelijkheid stelt appellant dat het beroepschrift op 31 mei 2013 per aangetekende post is gezonden naar het adres van de Commissie zoals vermeld op de brief, inhoudende het bestreden besluit, van verweerster van april 2013. Toen appellant het beroepschrift op 13 juni 2013 als onbestelbaar retour ontving, heeft onderzoek uitgewezen dat de Commissie al twee jaar geleden is verhuisd naar een ander adres en ook een nieuwe postadres heeft gekregen. Op voornoemde datum heeft appellant het beroepschrift van 31 mei 2013 naar het juiste adres gestuurd. Nu verweerster een onjuist adres van de Commissie heeft opgegeven aan appellant, dient te worden aangenomen dat het beroep tijdig, te weten op 31 mei 2013, is ingesteld. Subsidiair is appellant van mening dat er in ieder geval sprake is van een versoonteerbare termijnoverschrijding.

4.1.2 Appellant heeft in 2009 gesolliciteerd naar een vacature voor de functie van leraar wiskunde voor 1 fte in de bovenbouw van de locatie Drachten. Appellant heeft een tweedegraads bevoegdheid. In de sollicitatiegesprekken is bevestigd dat bij goed functioneren een vaste aanstelling zou volgen. Ondanks dat appellant goed functioneerde en er voldoende ruimte was voor een vaste aanstelling, is deze arbeidsovereenkomst per 1 augustus 2010 met een jaar verlengd. Omdat een vaste aanstelling per 1 augustus 2011 in het vooruitzicht werd gesteld, heeft appellant zich bij deze beslissing neergelegd. Hoewel er voldoende formatieruimte beschikbaar was voor een volledige vaste aanstelling, heeft appellant met ingang van 1 augustus 2011 slechts voor 50% een arbeidsovereenkomst gekregen voor onbepaalde tijd. Daarnaast kreeg appellant, eveneens voor 50%, een benoeming voor bepaalde tijd tot en met 8 januari 2012. Aangezien zijn dienstverband deels werd voortgezet voor onbepaalde tijd en deels voor bepaalde tijd, kan dit laatste, in

tegenstelling tot wat op de akte van benoeming staat, niet worden aangemerkt als een tijdelijke uitbreiding van de omvang van de betrekking. Met ingang van 9 januari 2012 kreeg appellant wederom een benoeming voor bepaalde tijd tot en met 31 juli 2012, ten dele in verband met vervanging. Hij verving een zieke en een zwangere collega in de bovenbouw VWO/Gymnasium en voor zijn HAVO-2 en -3 klassen werd extern een ander aangetrokken. Er was derhalve sprake van een wijziging van klassen binnen een reeds bestaande aanstelling voor bepaalde tijd voor 0,5 fte. Overigens heeft appellant de akten van benoeming d.d. 12 september 2011 en 15 januari 2012 eerst in april 2012 ontvangen en heeft hij geweigerd deze te ondertekenen omdat hij zich niet met deze in steek van verweerster kon verenigen. Er is nimmer met appellant besproken dat er per 1 augustus 2011 sprake was van een tijdelijke uitbreiding, laat staan van een tijdelijk voorziening in een vacature en evenmin van een uitbreiding in verband met vervanging.

Met ingang van 1 augustus 2012 is appellant wederom benoemd voor een wtf van 0,50 voor onbepaalde tijd. Daarnaast heeft hij per 1 augustus 2012 een benoeming gekregen voor bepaalde tijd van één jaar met een wtf van 0,4850 en met als grond tijdelijke uitbreiding. Er is niet met hem besproken dat er voor 0,5 fte sprake was van een tijdelijke voorziening in een vacature. De akte van benoeming spreekt overigens van een tijdelijke uitbreiding. Op de locatie Burgum zijn en waren overigens voldoende uren wiskunde beschikbaar.

Appellant is vanaf 1 augustus 2009 voortdurend werkzaam geweest op basis van in totaal 1 fte. De aanstellingen voor bepaalde tijd per 1 augustus 2011 voor 0,5 fte en per 1 augustus 2012 voor 0,485 fte kunnen aldus onmogelijk worden gekwalificeerd als tijdelijke voorzieningen in een vacature als bedoeld in artikel 9.a.2, lid 3, van de CAO. Er is derhalve sprake van 'gewone' aanstellingen voor bepaalde tijd.

Feitelijk is de benoeming per 1 augustus 2012 de vijfde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd.

Nu er sprake is van vijf opvolgende aanstellingen voor bepaalde tijd, stelt appellant zich, onder verwijzing naar artikel 8.b.2, zesde lid, (*bedoeld zal zijn artikel 8.a.2, zesde lid*) van de CAO op het standpunt dat hij ook voor de wtf van 0,4850 vanaf 1 augustus 2012 voor onbepaalde tijd is aangesteld. Immers de totale duur van elkaar opvolgende aanstellingen voor bepaalde tijd mag ten hoogste drie jaar bedragen. Er is derhalve geen sprake van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd die op 1 augustus 2013 van rechtswege eindigt.

Het werken op basis van de beide aanstellingen liep vanaf augustus 2011 door elkaar. Appellant is steeds bereid geweest een eerstegraads bevoegdheid te halen, maar verweerster heeft geweigerd hiervoor tijd en ruimte beschikbaar te stellen. Appellant gaf overigens voor een belangrijk deel les in het tweedegraads gebied.

Tot 1 augustus 2012 heeft appellant uitstekend gefunctioneerd en het is dan ook onaannemelijk dat hij in de enkele maanden daarna onvoldoende is gaan functioneren. Appellant bestrijdt de juistheid van de tussenbeoordeling van 20 december 2012. In de eerste maanden van 2013 was appellant wegens ernstige rugklachten arbeidsongeschikt zodat er niet gewerkt kon worden aan een verbetertraject, zo dat al noodzakelijk zou zijn. Onvoldoende functioneren kan dan ook niet ten grondslag worden gelegd aan de beëindiging van de aanstelling voor 0,5 fte met ingang van 1 augustus 2013. Overigens kan het slechts verbazing wekken dat het functioneren van appellant kennelijk voor 0,5 fte als onvoldoende wordt aangemerkt, terwijl hij voor de overige 0,5 fte, waarvoor hij in Drachten weer tewerk is gesteld, gewoon aan de slag is.

4.1.3 Voor het geval gesproken moet worden van een tijdelijke uitbreiding van de omvang van de werkzaamheden stelt appellant zich subsidiair op het standpunt dat dit gedeelte van de betrekkingsomvang per 1 augustus 2013 niet op grond van artikel 9.a.2 van de CAO van rechtswege is vervallen. Er is immers geen sprake van uren boven de normbetrekking, terwijl de zgn. tijdelijke uitbreiding van de omvang van de betrekking geen verband houdt met vervanging of een tijdelijke

voorziening in een vacature voor ten hoogste één jaar. Een dergelijke redengeving wordt in het benoemingsbesluit van 15 januari 2013 ook niet genoemd. Er waren bovendien op de locatie Burgum 42 uren wiskunde beschikbaar, zodat het niet aanbieden van een deel van deze uren aan appellant is aan te merken als strijdig met goed werkgeverschap.

4.2 Verweerster heeft – samengevat - het volgende ingebracht.

4.2.1 Verweerster erkent dat zij in de op 24 april 2013 aan appellant uitgereikte brief, waartegen appellant beroep heeft ingesteld, een onjuist adres van de Commissie heeft vermeld. Ervan uitgaande dat het beroepschrift d.d. 31 mei 2013 inderdaad op die dag is verzonden, erkent verweerster dat appellant tijdig beroep heeft ingesteld, althans dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is.

4.2.2 Verweerster heeft een juiste toepassing gegeven aan artikel 9.a.2 van de CAO. Verweerster heeft aangevoerd dat er in het kader van het bestreden besluit nooit sprake is geweest van de gronden, genoemd in de leden 1, 4 en 5 van dit artikel. Het tweede lid van dit artikel (tijdelijke uitbreiding in verband met vervanging) was van toepassing op de delen van de tijdelijke uitbreiding tussen 9 januari en 1 augustus 2012, gespecificeerd in de akte van benoeming van 16 januari 2012 als wtf van 0,1200 respectievelijk wtf van 0,1600. In de overige drie tijdelijke uitbreidingen was sprake van een tijdelijke uitbreiding in verband met een tijdelijke voorziening in een vacature voor ten hoogste een jaar (lid 3).

Appellant heeft geen beroep ingesteld tegen de opzegging van de verlengde tijdelijke arbeidsovereenkomst van 1 augustus 2009-1 augustus 2010.

Aanvankelijk blijkt de formatie met ingang van 1 augustus 2011 onvoldoende om appellant een benoeming voor onbepaalde tijd aan te bieden. Dit was mede het gevolg van de ambitie van appellant om eerstegraads wiskundelessen op de locatie Raai (Drachten) van de christelijke scholengemeenschap Liudger te vervullen. Uiteindelijk blijken er toch voldoende lessen beschikbaar te zijn om appellant in juni 2011 in totaal een volledige baan aan te bieden. Het was appellant volstrekt duidelijk dat de helft van zijn benoeming uit een slechts tijdelijke beschikbare vacature zou bestaan. Dit blijkt ook uit de vormgeving van de akte van benoeming met de aanhangsels van 12 september 2011 en 16 januari 2012.

Per augustus 2012 blijken er geen uren meer beschikbaar op de locatie Raai om de arbeidsovereenkomst voort te zetten voor een groter aantal uren dan de vaste aanstelling van 50%. Appellant aanvaardt daarop een tijdelijke uitbreiding in een tijdelijke voorziening in een vacature voor 0,4850 op de locatie Burgum. De tussenbeoordeling van 20 december 2012 en de eindbeoordeling van april 2013 zijn onvoldoende. De uren in de tijdelijke uitbreiding worden niet meer aan appellant aangeboden.

Concluderend stelt verweerster dat er steeds een tussen partijen overeengekomen tijdelijke uitbreiding van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd was op grond van artikel 9.a.2 van de CAO. Appellant was steeds op de hoogte van de achtergrond van de tijdelijke uitbreiding en heeft tot april 2013 ook steeds met de voortzetting en de beëindiging daarvan ingestemd. Bepalend is dat de uren in een tijdelijke uitbreiding vervallen als ze niet meer worden opgedragen en niet of er met ingang van 1 augustus 2013 op de locatie Burgum nog uren wiskunde beschikbaar waren.

Verweerster verwijst naar de uitspraak CvBVO/HBO.2012.158-U.2012.19 waarin de Commissie bevestigt dat een tijdelijke uitbreiding van rechtswege vervalt zonder dat opzegging noodzakelijk is. In dat verband merkt verweerster nog op dat artikel 7:668a BW waar appellant zich primair op beroept als gevolg van artikel 24.5 van de CAO is uitgesloten en vervangen door de bepalingen van de hoofdstukken 8a en 9a van de CAO.

Verweerster stelt zich dan ook primair op het standpunt dat appellant niet ontvankelijk is in zijn beroep omdat er geen sprake is van een beslissing als bedoeld in artikel 19 van de CAO.

4.2.3 Subsidiair en uitsluitend indien mocht komen vast te staan dat de tijdelijke uitbreiding voor 0,4850 kwalificeert als een verlengde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd die moet worden opgezegd of tussen partijen ook voor wat betreft de wtf van 0,5000, respectievelijk de wtf van 0,4850 op enig moment een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd tot stand is gekomen, stelt verweerster zich op het standpunt dat deze arbeidsovereenkomst door opzegging is geëindigd. Aan de kennisgeving van niet verlengen van april 2013 lagen een onvoldoende tussenbeoordeling van december 2012 en eindbeoordeling van april 2013 ten grondslag. Appellant heeft te kennen gegeven het niet eens te zijn met de conclusie. Vervolgens is de arbeidsovereenkomst op 24 april – en derhalve met inachtneming van de opzegtermijn – tegen 1 augustus 2013 opgezegd.

5. Beoordeling van het beroep

5.1 Ontvankelijkheid

5.1.1 Bij aangetekend schrijven van 31 mei 2013 heeft appellant voorlopig beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster. Dit besluit is gedateerd april 2013 en aan appellant overhandigd op 24 april 2013. Appellant heeft het beroepschrift van 31 mei 2013 gestuurd naar het in voornoemd schrijven van verweerster opgegeven adres van de Commissie, te weten Postbus 907, 2270 AX Voorburg. Op 13 juni 2013 ontving appellant het aangetekende schrijven van 31 mei 2013 als onbestelbaar retour.

Bij schrijven van 13 juni 2013 heeft appellant het voorlopige beroepschrift van 31 mei 2013 nogmaals, maar nu aan het juiste adres van de Commissie toegezonden. Verweerster heeft erkend dat in de beroepsclausule in haar schrijven van april 2013 een onjuist adres is vermeld.

5.1.2 Ingevolge artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie dient een beroepschrift te worden ingediend binnen zes weken, gerekend vanaf de dag na die waarop het bestuursbesluit waartegen het beroep wordt ingesteld aan de appellant is medegedeeld.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie laat de Commissie niet-ontvankelijkverklaring achterwege indien het beroepschrift weliswaar na de daarvoor gestelde termijn is ingediend, maar appellant aantoont dat hij de voorziening in beroep heeft aangevraagd zo spoedig als dit redelijkerwijs kon worden verlangd.

5.1.3 De Commissie stelt vast dat het beroepschrift van 31 mei 2013 op zichzelf genomen binnen de termijn van zes weken was. Nu het appellant niet valt aan te rekenen dat dit beroepschrift naar een onjuist adres is verzonden, acht de Commissie de termijnoverschrijding verschoonbaar en kan appellant in zijn beroep worden ontvangen.

5.1.4 Op 13 juni 2013 heeft appellant beroep ingesteld tegen een beslissing van verweerster van april 2013 om de tijdelijke uitbreiding per 1 augustus 2013 te beëindigen, welke beslissing op 24 april 2013 aan appellant is uitgereikt. Verweerster heeft betoogd dat appellant niet-ontvankelijk is omdat het hier een beëindiging van rechtswege betreft. Appellant heeft aangevoerd dat hij niet met dat besluit akkoord kan gaan omdat hij zich primair op het standpunt stelt dat per 1 augustus 2012 sprake is van een aanstelling voor onbepaalde tijd voor de wtf van 0,4850. Mede in het licht van de omstandigheid dat verweerster in haar brieven bij herhaling (brieven van 19 april 2012 en april 2013) heeft aangegeven dat appellant in beroep kon komen tegen de beslissingen om de tijdelijke uitbreiding te beëindigen, verstaat de Commissie de mededeling van verweerster van april 2013 aldus dat zij daarmee heeft bedoeld het dienstverband, voor zover dat betreft het in haar ogen

verlengde tijdelijke deel daarvan, op te zeggen. Ook in zoverre kan appelland derhalve in zijn beroep worden ontvangen.

5.2 Inhoudelijke beoordeling

5.2.1 Bij de beoordeling van het beroep gaat de Commissie uit van de vaststaande feiten inzake de benoemingen van appelland zoals hiervoor vermeld onder punt 3.

5.2.2 Het beroep is weliswaar gericht tegen het besluit van april 2013, maar gelet op het feit dat partijen van mening verschillen over de aard van het dienstverband en dit van invloed is op de wijze waarop beëindiging kan plaatsvinden, ontkomt de Commissie er niet aan het geheel van de dienstverbanden van appelland bij verweerster in de afgelopen jaren in ogeschouw te nemen.

5.2.3 Verweerster heeft er in 2011 voor gekozen na het einde van het verlengd tijdelijk dienstverband van appelland het dienstverband slechts voor 50% om te zetten naar een dienstverband voor onbepaalde tijd met daarnaast een tijdelijke uitbreiding van uren, met als grond reguliere formatie, een grond die overigens niet met deze bewoordingen in artikel 9.a.2. van de CAO wordt genoemd. De Commissie heeft vastgesteld dat deze constructie was ingegeven door de wens van en noodzaak voor appelland om full-time les te geven en bij voorkeur in de bovenbouw zonder dat hij daarvoor op dat moment de noodzakelijke bevoegdheid bezat. De Commissie onderschrijft op zichzelf het standpunt van verweerster dat het niet mogelijk is om appelland vanwege de omstandigheid dat hij niet over een eerstegraads bevoegdheid beschikt voltijds voor onbepaalde tijd te benoemen wanneer hij voor een belangrijk deel van die uren moet worden ingezet in de bovenbouw terwijl hij de vereiste bevoegdheid daarvoor niet heeft. Het is echter niet begrijpelijk waarom verweerster in de door haar gekozen constructie appelland per 9 januari 2012 desondanks toch voor nog meer uren heeft ingezet in de bovenbouw, terwijl docenten van elders zijn aangetrokken om in zijn plaats lessen in de onderbouw te geven. Het argument dat het lastig zou zijn eerstegraads docenten wiskunde te vinden is daartoe niet voldoende. Een consequente opstelling in het kader van de gekozen constructie had met zich meegebracht dat op andere wijze voorzien was in de vervanging in de bovenbouw en appelland, die immers een vast dienstverband voor 50% had, zijn lessen in de onderbouw bleef geven. Daarbij komt dat het de Commissie niet is gebleken dat het verlengd tijdelijk dienstverband van appelland per 1 augustus 2011 (gedeeltelijk) is opgezegd met de mogelijkheid om hiertegen in beroep te komen bij de Commissie. Verweerster stelt slechts dat deze is opgezegd, doch heeft de betreffende opzeggingsbrief, anders dan de brieven van 19 april 2010 en 19 april 2012 tot opzegging van het tijdelijk dienstverband per 31 juli 2010 respectievelijk de beëindiging van de "tijdelijke uitbreiding per 1 augustus 2012", niet overgelegd. Daartegenover staat dat appelland een en ander heeft laten gebeuren en niet eerder tegen beslissingen van verweerster betreffende aanstellingen in verband met tijdelijke uitbreiding, vervanging respectievelijk reguliere formatie is opgekomen. Waar, zoals ter gelegenheid van de mondelinge behandeling gebleken is, in de standpunten van partijen besloten ligt dat verweerster appelland tegemoet wilde komen in zijn wens om in totaal voltijds als docent werkzaam te zijn omdat hij daarvan afhankelijk was voor de voorziening van zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin, had het echter op de weg van verweerster als goed werkgever gelegen om appelland erop te wijzen welke gevolgen de door verweerster gemaakte keuze voor telkens tijdelijke uitbreidingen van uren naast of bovenop het dienstverband voor onbepaalde tijd met werktijdfactor 0,5000 heeft voor de rechtspositionele status van appelland. De Commissie is van oordeel dat in casu hiervan onvoldoende sprake is geweest en dat integendeel verweerster tegengestelde en onduidelijke signalen heeft afgegeven in de aanhangsels en de brieven van april 2012 en 2013. Daarbij klemt zeer dat ook de brief van april 2013 gelet op zijn bewoordingen en de daarin opgenomen beroepsclausule bezwaarlijk anders kan worden opgevat dan een opzegging, en niet als een mededeling dat het dienstverband voor wat betreft de

tijdelijke uitbreiding van rechtswege eindigt waarbij vermelding van de beroepsclausule immers geen toegevoegde waarde heeft. Daarbij komt dat verweerster ter zitting voorts heeft betoogd dat de uitbreiding naast de vervanging van een tijdelijke afwezige werknemer de voorziening in een tijdelijke vacature betrof. Op de voet van artikel 8.a.2, lid 4, van de CAO had daarvoor immers ook een aparte overeenkomst voor bepaalde tijd gesloten kunnen worden, welk alternatief had meegebracht dat een besluit tot beëindiging daarvan had geleid tot een situatie die voor appelland, mede gezien het aantal tijdelijke benoemingen, met (meer) rechtswaarborgen was omgeven.

De Commissie ziet zich voor de vraag gesteld hoe de tijdelijke uitbreidingen in de vorm van aanhangels bij de akte van benoeming van appelland geduid moeten worden. De Commissie is van oordeel (vgl. Hof 's-Hertogenbosch 24 augustus 2004, nr. C0300198/MA) dat de onderhavige tijdelijke uitbreidingen van werkzaamheden, zowel naar de aard van die werkzaamheden als de wijze waarop dat in de CAO VO is vorm gegeven, redelijkerwijs niet anders geduid kunnen worden dan als arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd. Dergelijke werkzaamheden hebben als kenmerk dat zij telkens voor bepaalde tijd worden opgedragen. In artikel 8 van de CAO VO wordt enkel een onderscheid gemaakt tussen dienstverbanden voor bepaalde en voor onbepaalde tijd. Weliswaar wordt in artikel 9.a.2, sub 2 en 3 bepaald wanneer een tijdelijke uitbreiding van rechtswege vervalt, maar daarmee wordt een andere wijze van beëindiging niet uitgesloten dan wel verliest de betreffende overeenkomst haar karakter. Artikel 8.a.2, zesde lid, van de CAO VO bepaalt dat de duur van elkaar opvolgende dienstverbanden voor bepaalde tijd genoemd in de leden 1, 3 en 4 a tot en met d, ongeacht het aantal dienstverbanden, ten hoogste drie jaar bedraagt. Wordt het dienstverband nadien voortgezet, dan geschiedt dit voor onbepaalde tijd.

De Commissie stelt vast dat het dienstverband per 1 augustus 2011, mede gelet op het eerder overwogene ten aanzien van dit dienstverband, gezien moet worden als een voortzetting, althans een vervolg op het per 1 augustus 2011 deels (0,5 fte) beëindigde dienstverband voor bepaalde tijd. Met het dienstverband per 9 januari 2012 is er dan sprake van dienstverbanden voor bepaalde tijd met een totale duur die langer is dan drie jaar en had appelland per 1 augustus 2012 een overeenkomst voor onbepaalde tijd moeten hebben.

Alles afwegende komt de Commissie tot het oordeel dat het er onder de gegeven omstandigheden voor gehouden moet worden dat voor de wtf van 0,4850 ook sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Ten aanzien van de vraag of de opzegging van dat dienstverband rechtsgeldig is geschied overweegt de Commissie dat niet voldaan is aan de vereisten van artikel 9.a.8 van de CAO VO. Het argument van verweerster dat zij in april 2013 schriftelijk te kennen heeft gegeven dat zij niet wenste te verlengen en dat appelland het met die conclusie niet eens was, acht de Commissie onvoldoende. Daarnaast stelt de Commissie vast dat verweerster heeft benadrukt dat het dienstverband voor onbepaalde tijd sedert 1 augustus 2011, laatstelijk vastgelegd in de akte van benoeming d.d. 15 januari 2013, niet ter discussie staat. De Commissie ziet niet in hoe appelland met een beroep op gewichtige redenen ontslag krijgt voor wat betreft het ene dienstverband bij de school van verweerster en niet voor wat betreft het andere dienstverband bij dezelfde school.

5.2.4 Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het beroep gegrond zal worden verklaard. Hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd, kan als in het voorgaande al besproken dan wel als niet ter zake doende omdat het niet tot een andere beslissing kan leiden, verder onbesproken blijven.

6. Beslissing

De Commissie acht appellant ontvankelijk in zijn beroep tegen het besluit van verweerster van april 2013.

De Commissie verklaart het beroep tegen voornoemd besluit van verweerster gegrond.

Aldus vastgesteld op 16 september 2013 te 's-Gravenhage door mr. H. Manuel, voorzitter, mr. T. Elzenga, mr. Th. Geurts en mr. R.T. Steinvoot-de Groot, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.C. Melis-Gröllers, griffier.

Vanwege ongelijkheid in de aantallen vertegenwoordigers van bestuursorganisaties en personeelsorganisaties, heeft het jongste lid van de oververtegenwoordigde organisatie zich van stemming onthouden.